

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **JUDr. Stanislava Vrchotová**
správce konkursní podstaty úpadce Brněnské cihelny, státní podnik –
v likvidaci
sídlem Holzova 1675/120, 628 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2018, čj. 17419/18/5100-31462-708633**

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Platebním výměrem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4156763/17/3001-00460-708352 (dále jen „platební výměr“), vyměřil Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „finanční úřad“) Brněnským cihelnám, státnímu podniku – v likvidaci, IČ: 00015296, sídlem

Mezírka 775/1, 602 00 Brno (dále jen „úpadce“), daň z nemovitých věcí za rok 2017 ve výši 653 Kč. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně, jako správce konkursní podstaty úpadce, odvolání.

2. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku potvrdil žalovaný platební výměr finančního úřadu a zamítl odvolání žalobkyně (dále jen „napadené rozhodnutí“). Toto rozhodnutí napadá žalobkyně u Krajského soudu v Brně.

II. Shrnutí argumentace žalobkyně

3. Žalobkyně v první řadě namítá, že pozemky, jež figurují v katastru nemovitostí jako pozemky ve vlastnictví státu s právem hospodaření úpadce, nejsou totožné s pozemky sepsanými do konkurzní podstaty. Některé pozemky totiž byly z konkurzní podstaty vyloučeny na základě uplatněného restitučního nároku a v katastru nemovitostí o tom byla učiněna poznámka – u takových pozemků se pak žalobkyně jako správce konkurzní podstaty ani nedozví, že již byly vydány restitucentům, ani kdy se tak stalo. Navíc se tak děje s účinky *ex tunc*. Tyto argumenty odvolací správní orgán uznal v obdobné věci v roce 1999 a poté za celých 19 let daňová správa žalobkyni k podání přiznání k dani z nemovitých věcí v podobných situacích nevyzývala.
4. Za druhé žalobkyně uvádí, že za pozemky ve vlastnictví ČR s právem užívání ve prospěch úpadce není nikdo povinen platit daň z nemovitostí s odkazem na § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí. Zmiňované pozemky jsou osvobozeny od daně, neboť jsou ve vlastnictví ČR a zároveň nejsou využívány k podnikání a nejsou pronajímány či propachtovány. Správce daně neprokázal opak a opomněl, že úpadce je již 20 let v konkursu, což jej v jeho činnosti značně omezuje. Dle žalobkyně úpadce, jako subjekt povinný k placení daně, je v konkursu od 15. 7. 1998 a ze zákona tak nesmí vyvíjet svou podnikatelskou činnost bez ohledu na to, zda je či není zapsána v obchodním rejstříku.
5. Dále žalobkyně namítá, že jí byl platební výměr doručen jako správci konkursní podstaty. Tento způsob doručení považuje žalobkyně za vadný, jelikož úpadce má samostatnou datovou schránku, ke které má přístup pouze likvidátor. Finanční úřad tak postupoval procesně vadným způsobem, pokud doručoval žalobkyni, která není zástupcem úpadce.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu. Žalobu navrhuje zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba **není důvodná**.

Shrnutí skutkového stavu

8. Na úpadce byl prohlášen konkurs dne 15. 7. 1998 a správcem konkursní podstaty byla jmenována žalobkyně. Finanční úřad zjistil, že v průběhu roku 2016 pozbyla ČR nemovité věci (pozemky) zapsané na listu vlastnictví č. 465 v katastrálním území Ponava, na listu vlastnictví č. 12488 v katastrálním území Hustopeče u Brna a na listu vlastnictví č. 131 v katastrálním území Podivice na Moravě, vše ve vlastnictví státu a s právem hospodaření ve prospěch úpadce. Tím došlo ke změně okolností rozhodných

pro stanovení daně z nemovitých věcí a vzniku povinnosti podle § 13a zákona o dani z nemovitých věcí podat přiznání k dani z nemovitých věcí na rok 2017.

9. Jelikož úpadce uvedené přiznání nepodal, a to ani v náhradní lhůtě, stanovil úpadci finanční úřad daň z nemovitých věcí ve výši 653 Kč platebním výměrem doručeným žalobkyni. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání s námitkou, že uvedené pozemky nepodléhají dani z nemovitých věcí z toho důvodu, že jsou od daně osvobozeny podle § 4 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí.
10. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil platební výměr.

Právní posouzení

11. S námitkou žalobkyně, že za předmětné pozemky ve vlastnictví ČR, není nikdo povinen platit daň z nemovitých věcí, se soud netotožnil. Žalobkyně poukazuje na § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí, dle kterého jsou od daně osvobozeny pozemky ve vlastnictví ČR. Opomíjí však důležitou skutečnost, že úpadce měl v předmětném období k uvedeným pozemkům právo hospodaření. Podle § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí platí, že pozemky ve vlastnictví ČR, které jsou užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány, od daně osvobozeny nejsou. Na uvedené navazuje § 3 odst. 2 písm. a) bod 1. zákona o dani z nemovitých věcí, dle kterého je poplatníkem daně z pozemku ve vlastnictví ČR státní podnik, kterému přísluší právo hospodařit s takovým pozemkem. V řízení není mezi stranami sporné, že předmětné pozemky byly ve vlastnictví ČR a úpadci svědčilo v předmětném období právo s nimi hospodařit. Spornou otázkou tak bylo, zda je lze podřadit pod § 4 odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí, tedy zda jde o pozemky neužívané k podnikání, pronájmu ani pachtu.
12. Žalobkyně na výzvu finančního úřadu k podání daňového přiznání nereagovala vůbec a ve svém odvolání v daňovém řízení toliko obecně uvedla, že předmětné pozemky podléhají osvobození od daně z nemovitosti z důvodu výše uvedené výjimky. Nevysvětlila, z jakého důvodu nejsou užívány k podnikání, nájmu či pachtu, případně proč by mělo být pro úpadce nemožné je takto užívat. Je to přitom úpadce (za nějž žalobkyně jedná), kdo nese v daňovém řízení břemeno tvrzení, spočívající v tvrzení daňově relevantních skutečností, a břemeno důkazní, tedy povinnost svá tvrzení doložit (§ 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád). Legislativce nastavil rozložení důkazního břemene širěji pro daňový subjekt než pro správce daně. Důvodem je, že je to právě daňový subjekt, kdo má detailní povědomost a disponuje veškerými informacemi o své obchodní činnosti.
13. Rozhodnutí o odvolání se s ohledem na nedostatečná a kusá tvrzení žalobkyně v průběhu celého daňového řízení nutně muselo nést v obecném duchu. Žalovaný a finanční úřad vyšli podle názoru soudu správně z premisy, že náleží-li právo hospodařit s předmětnými pozemky úpadci, který je státním podnikem a podnikatelem, jsou tyto pozemky užívány k podnikání a osvobození podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí na ně nedopadá, s ohledem na doplňující podmínku zakotvenou v § 4 odst. 3 citovaného zákona. K tomu žalovaný mimo jiné poukázal na postavení státního podniku, jako podnikatele z hlediska soukromého práva. Dále žalovaný a finanční úřad vycházeli z výpisu z obchodního rejstříku úpadce a zapsaného předmětu podnikání.
14. Žalobkyně se teprve v žalobě vymezuje proti těmto logickým východiskům a závěrům správních orgánů. Nadto i zde formulovala své námitky velmi obecně a nenavrhla soudu provedení žádných důkazů ke svým tvrzením.

15. Žalobkyně nejprve konstatovala, že ne všechny pozemky, které jsou zapsány v katastru nemovitostí ve prospěch úpadce, byly pojaty do konkursní podstaty. Tuto námitku posoudil soud jako obecnou a prázdnou formulaci bez návaznosti na skutkový stav věci. Žalobkyně v žalobě nezpochybňuje, že by konkrétně ty pozemky, z níž jí byla daň vyměřena, nepatřily do konkursní podstaty (a nečinila tak ani v odvolání proti platebnímu výměru). Jako příklad uvádí v žalobě pozemek, jehož se podle jejího vlastního vyjádření týká zcela jiná výzva finančního úřadu (vydaná až v roce 2018). Své další argumenty pak naopak staví na tom, že majetek pojatý do konkurzní podstaty používat k podnikání nelze. Její tvrzení se tudíž jeví jako nekonzistentní. Námitkou o odlišnostech mezi majetkem pojatým do konkurzní podstaty a majetkem zapsaným ve prospěch úpadce v katastru nemovitostí se proto soud nemohl hlouběji zabývat. Ostatně, celá tato část žalobní argumentace by mohla nanejvýš osvětlit, proč žalobkyně nemohla vědět o tom, že stát pozemky pozbyl a že tudíž má povinnost podat daňové přiznání k dani z nemovitých věcí na rok 2017, nikoliv však, proč by ty pozemky, jež vydány v restituci nebyly a na listech vlastnictví zůstaly zapsány ve prospěch úpadce, neměly podléhat dani z nemovitých věcí.
16. Žalobkyně argumentovala dále tím způsobem, že úpadce je v konkursu a nesmí tak ze zákona vyvíjet svou činnost, tedy podnikat. V první řadě je nutno konstatovat, že žalobkyně neuvádí konkrétní skutečnosti, ze kterých lze usoudit, zda a v jaké míře úpadce neprovozuje své podnikání. Prohlášením konkursu nekončí provoz úpadcova podniku, ledaže by tak rozhodl soud, jak vyplývalo z § 18a odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (ve znění účinném ke dni 15. 7. 1998, kdy byl prohlášen konkurs na Brněnské cihelny, státní podnik – v likvidaci), který se na probíhající konkursy vztahuje na základě přechodného ustanovení § 432 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, ve znění pozdějších předpisů (který zákon o konkursu a vyrovnání nahradil). Insolvenční zákon má ostatně obdobnou úpravu v § 261 odst. 1.
17. Pokud tedy žalobkyně předkládá obecný argument k vlivu konkursu na podnikání úpadce, je nutné jej odmítnout rovněž obecným odkazem na citovaná ustanovení s tím, že prohlášením konkursu provoz podniku nezaniká. Soud si je samozřejmě vědom toho, že konkurs může mít vliv na provoz podniku úpadce. Bylo však na žalobkyni uvést konkrétní skutečnosti a důkazy na jejich podporu. Obecný odkaz na konkurs neobstojí. Žalobkyně uvádí, že v textu napadeného rozhodnutí se k otázce konkursu žalovaný nevyjádřil. Soud však konstatuje, že žalobkyně tuto otázku v daňovém řízení ani nepředestřela. V odvolání se žalobkyně omezila na stručný odkaz na zákonné ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí, aniž by rozvedla, z jakých důvodů považuje předmětné pozemky za osvobozené od daně. Není povinností žalovaného domýšlet za žalobkyni odvolací námitky, které by mohla uplatnit. Soud opět připomíná, že podle § 92 odst. 3 daňového řádu, je na daňovém subjektu, aby prokázal všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních. Břemeno tvrzení i důkazní břemeno k této námitce stíhalo žalobkyni, jako správce konkursní podstaty úpadce, a to jak v daňovém řízení, tak i v řízení před správním soudem.
18. Ani námitce žalobkyně, že je pochybením správních orgánů, pokud doručovaly v řízení přímo žalobkyni a nikoliv úpadci, soud nepřisvědčil. Podle § 20 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, má insolvenční správce stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt. Podle § 246 odst. 1 insolvenčního zákona přechází na insolvenčního správce

oprávnění nakládat s majetkovou podstatou jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníkovi, pokud souvisí s majetkovou podstatou. Zejména dle citovaného ustanovení přechází na insolvenčního správce plnění daňových povinností. Správce daně tak postupoval v souladu se zákonem, pokud doručil platební výměr žalobkyni. V podrobnostech k této otázce odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2005, č. j. 1 Afs 55/2004 - 94, č. 713/2005 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že správce konkursní podstaty má v daňovém řízení stejná práva, jako měl úpadce. Správce daně tak se správcem konkursní podstaty jedná v daňovém řízení týkajícím se daňové povinnosti úpadce a jemu doručuje rozhodnutí. Zdejší soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2008, č. j. 8 Afs 33/2007 - 47, č. 2280/2011 Sb. NSS, podle kterého povinnosti podle předpisů o daních souvisejících s nakládáním s majetkem, patřícím do podstaty, plní správce konkursní podstaty, a to i tehdy, jedná-li se o majetek, který není ve vlastnictví úpadce. Námitky žalobkyně stran chybného doručení jsou proto nedůvodné.

IV. Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 11. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu